

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 292888 van 17/08/2023”

**nr. 292 864 van 16 augustus 2023
in de zaken RvV X / IX en X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Gérald GASPART
Rue Berckmans 89
1060 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2023. (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2023. (zaak X)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS *loco* Mr. E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De beide verzoekers, broers, dienden een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 22 mei 2023. Deze verzoeken resulteerden in beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2023, in toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De verwerende partij was op grond daarvan van oordeel dat het aan de Duitse autoriteiten toekomt om de VIB's te behandelen.

1.2. De verzoekers werden overgedragen aan Duitsland op 27 juni 2023.

1.3. Verzoekers keerden terug naar België en dienden op 10, respectievelijk 11 juli 2023 een tweede VIB in. De verwerende partij nam op 3 augustus 2023 ten aanzien van ieder van hen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw in toepassing van de Dublin III-verordening. Dit zijn de bestreden beslissingen, die werden betekend op 4 augustus 2023. Ze luiden als volgt:

1.3.1. In hoofde van eerste verzoeker:

“BESLISSING TOT WEIGERING VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: U.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Tingawer

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. U. verder genoemd de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 10.07.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 15.05.2023 in Duitsland en op 22.05.2023 in België.

De betrokkene werd gehoord op 14.07.2023 en verklaarde drie broers te hebben die in België woonachtig zijn, N. M., man, ouder dan de betrokkene, geboren in Tingawer (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België), N. S., man, jonger dan de betrokkene, geboren in Tingawer (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België) en N. R., man, jonger dan de betrokkene, geboren in Tingawer (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België). De betrokkene verklaarde verder geen familie in België of een van de andere lidstaten te hebben.

De betrokkene verklaarde religieus gehuwd te zijn met N. S., vrouw, van rond de 23 jaar oud, geboren in Laghman (Afghanistan), woonachtig in Mihtarlam, Laghman (Afghanistan). Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde om internationale bescherming in België te verzoeken omdat hij een minderjarige broer in België heeft, waarvoor hij wil zorgen. De betrokkene uitte zijn verzet tegenover de mogelijke overdracht aan Duitsland, hij verklaarde dat hij meteen terug naar België zou keren. Hij wil in België bij zijn broer zijn. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Hij legde een kopie voor van zijn politiebade met nummer MI13970120000121249, afgegeven door de Afghan National Police en geldig tot 10.12.2022 en een kopie van zijn taskara met nummer 1399/1104/31722, afgegeven op 13.02.2021 door de Afghaanse autoriteiten. Volgens de taskara van de betrokkene wordt diens achternaam als NAIZAI gespeld, de betrokkene kende zelf de correcte spelling van zijn achternaam niet.

De betrokkene verklaarde tijdens het eerste persoonlijk gehoor van 31.05.2023 Afghanistan op 18.08.2021 te voet en per auto te verlaten na de machtsovername van de Taliban. Hij reisde door Pakistan te voet van 18.08.2021 tot 19.08.2021 naar Iran, waar hij ongeveer tien maanden verbleef alvorens te voet en per auto tot Turkije te reizen. De betrokkene verklaarde ongeveer drie dagen door Turkije te reizen per vrachtwagen naar een onbekend land. De betrokkene verklaarde per vrachtwagen door onbekende landen te reizen gedurende drie dagen. De betrokkene kwam per vrachtwagen aan in Wit-Rusland, waar hij ongeveer tien maanden verbleef. De betrokkene verklaarde, komende van Wit-Rusland, het grondgebied van de lidstaten voor het eerste te voet te betreden op ongekende datum via Polen. De betrokkene reisde te voet en per auto voor twee dagen door Polen.

De betrokkene verklaarde vervolgens voor een of twee dagen per auto door Duitsland te reizen. De betrokkene verklaarde het Belgische grondgebied op 19.05.2023 te betreden. Hij diende een eerste verzoek om internationale bescherming op 22.05.2023 in.

Op 01.06.2023 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. De Duitse instanties stemden op 02.06.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening EU (nr.) 604/2013. De betrokkene ontving op 12.06.2023 in persoon zijn beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats werd eveneens genomen. De betrokkene werd op 12.06.2023 naar het repatriëringcentrum op de Tervuursesteenweg 300 in 1820 Steenokkerzeel gebracht. Op 27.06.2023 werd de betrokkene gerepatriëerd naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dezelfde dag van zijn repatriëring terug naar België te keren per trein en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 10.07.2023.

Op 17.07.2023 verstuurden wij een nieuw terugnameverzoek naar de Duitse instanties. De Duitse instanties stemden op 18.07.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening EU (nr.) 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost te Aachen/Süd - Raeren of via de luchthaven van München (MUC), Frankfurt/Main (FRA).

De Duitse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 18.07.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 18.07.2023 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen hervatten.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot Internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde om internationale bescherming in België te verzoeken omdat hij een minderjarige broer heeft wiens verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld. De betrokkene verklaarde voor zijn broer te willen zorgen. De betrokkene uitte zijn verzet tegen de mogelijke overdracht aan Duitsland, hij wil niet teruggaan en zal terug naar België komen indien hij terug zal worden overgedragen. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grand is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We merken verder op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De betrokkene verklaarde internationale bescherming in België te verzoeken omwille van de zijn in België verblijvende broers. De betrokkene verklaarde dat hij samen met zijn broers wil blijven en voor zijn minderjarige broer wil zorgen, wiens verzoek om internationale bescherming in België behandeld wordt. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). We verwijzen ook naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verglicht samengehouden moeten worden. Het artikel verduidelijkt dat "indien de verzoeker een

minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is“, en dat deze volwassen verzoeker derhalve als gezinslid beschouwd kan worden. De in België verblijvende meerderjarige broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn in België verblijvende minderjarige broer merken we op dat de betrokkene tot op heden geen objectieve elementen aanreikte waaruit blijkt dat hij verantwoordelijk is voor zijn in België verblijvende broer. De betrokkene diende zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 22.05.2023 en verklaarde toen het Belgische grondgebied voor het eerst op 19.05.2023 te betreden. Hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten voor het eerst te betreden drie tot vier dagen voor zijn binnenkomst in België. De in België verblijvende broer van de betrokkene diende reeds op 01.09.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dat de betrokkene aanhaalt samen met zijn broer tot in België te hebben gereisd is derhalve niet waar en kan dan ook niet worden beschouwd als bewijs van een afhankelijkheidsrelatie. We vullen aan dat zijn in België verblijvende minderjarige broer reeds onder de hoede van een voogd werd geplaatst op 20.03.2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken. We merken op dat indien de betrokkene zou argumenteren dat het in het beste belang van zijn minderjarige broer is, onder het voogdij te worden geplaatst van een van zijn eigen broers, de minderjarige broer samen met zijn meerderjarige broer N. R. een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Er is geen reden om aan te nemen dat de heer N. R., wiens verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld, niet in staat zou zijn de zorg voor zijn minderjarige broer op te nemen. Gezien er geen objectieve elementen bestaan of werden aangereikt waaruit blijkt dat de betrokkene verantwoordelijk is voor zijn in België verblijvende minderjarige broer kan deze broer ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten alien tijde voor dat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkene schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2022 update, laatste update in 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 64, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.)

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde last te hebben van rugpijn en duizeligheid, maar hier geen medische attesten voor te hebben. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4)."

1.3.2. In hoofde van tweede verzoeker:

"BESLISSING TOT WEIGERING VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Tingawar

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. M. verder genoemd de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 11.07.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 15.05.2023 in Duitsland en op 22.05.2023 in België.

De betrokkene werd gehoord op 14.07.2023 en verklaarde drie broers te hebben die in België woonachtig zijn, N. U., man, rond de vijftig jaar oud, geboren in Tingawar (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België), N. S., man, rond de zestien jaar oud, geboren in Tingawar (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België) en N. R., man, rond de twintig jaar oud, geboren in Tingawar (Afghanistan), woonachtig in Herbeumont (België). De betrokkene verklaarde verder geen familie in België of een van de andere lidstaten te hebben.

De betrokkene verklaarde religieus gehuwd te zijn met N. (achternaam niet gekend), leeftijd niet gekend, geboren in Laghman (Afghanistan), woonachtig in Kaboel (Afghanistan). De betrokkene verklaarde drie kinderen te hebben. N. I. (geadopteerd), man, negen jaar oud, geboren in Laghman (Afghanistan), woonachtig in Laghman – Mabas – Shulmatai (Afghanistan), N. I., man, rond de zes jaar oud, geboren in Tingawar (Afghanistan), woonachtig in Laghman – Mabas – Shulmatai (Afghanistan) en N. M., man, rond de twee en half jaar oud, geboren in Tingawar (Afghanistan), woonachtig in Laghman – Mabas – Shulmatai (Afghanistan). Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde om internationale bescherming in België te verzoeken omdat hij hoorde dat België een goed land is met vriendelijke mensen. De betrokkene verklaarde dat hij bij zijn minderjarige broer wil blijven en voor hem wil zorgen. De betrokkene uitte zijn verzet tegen de mogelijke

overdracht aan Duitsland, hij wilde zijn vingerafdrukken er niet afstaan en diende er geen verzoek om internationale bescherming in.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud van 31.05.2023 Afghanistan op 18.08.2021 te voet en per auto te verlaten omwille van de machtsovername van de Taliban. Hij reisde door Pakistan te voet van 18.08.2021 tot 19.08.2021 naar Iran, waar hij ongeveer tien maanden verbleef alvorens te voet en per auto tot Turkije te reizen. De betrokkene verklaarde ongeveer drie dagen per vrachtwagen door Turkije te reizen naar een onbekend land. De betrokkene verklaarde per vrachtwagen door onbekende landen te reizen gedurende drie dagen. De betrokkene kwam per vrachtwagen aan in Wit-Rusland, waar hij ongeveer tien maanden verbleef. De betrokkene verklaarde, komende van Wit-Rusland, het grondgebied van de lidstaten voor het eerste te betreden op ongekende datum; te voet, via Polen. De betrokkene reisde te voet en per auto voor twee dagen door Polen. De betrokkene verklaarde vervolgens voor twee dagen per auto door Duitsland te reizen. De betrokkene verklaarde het Belgische grondgebied op 19.05.2023 te betreden. Hij diende een eerste verzoek om internationale bescherming op 22.05.2023 in.

Op 02.06.2023 verstuurden de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. De Duitse instanties stemden op 06.06.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening EU (nr.) 604/2013. De betrokkene ontving op 12.06.2023 in persoon zijn beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats werd evenzeer genomen en uitgevoerd. De betrokkene werd op 12.06.2023 naar het repatriëringcentrum op de Tervuursesteenweg 300 in 1820 Steenokkerzeel gebracht. Op 23.06.2023 werd de betrokkene gerepatriëerd naar Duitsland. De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (d.d. 14.07.2023) op 23.06.2023 terug naar België te keren per trein en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 11.07.2023.

De betrokkene legde geen originele documenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar in Iran. Van andere documenten, zoals zijn taskara, heeft hij een kopie op zijn gsm staan. De betrokkene legde een kopie van zijn taskara voor op het persoonlijk onderhoud van 31.05.2023 met nummer 1399-0701-34240 afgegeven op 14.10.2020 door de Afghaanse overheid.

Op 19.07.2023 verstuurden wij een nieuw terugnameverzoek naar de Duitse instanties. De Duitse instanties stemden op 20.07.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening EU (nr.) 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost te Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van München (MUC), Frankfurt/Main (FRA).

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het

Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 20.07.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel

39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 20.07.2023 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen hervatten.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde internationale bescherming in België te verzoeken omdat hij van vele andere mensen hoorde dat België een goed land is met vriendelijke mensen. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We merken verder op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

De betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland zijn vingerafdrukken niet wilde afstaan en hij hiertoe verplicht werd. We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde tegen de Duitse autoriteiten gezegd te hebben dat hij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Duitsland. Hij verklaarde dat hij geen asiel in Duitsland vroeg. De betrokkene ontkent dus dat hij om internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De betrokkene verklaarde internationale bescherming in België te verzoeken omwille van de zijn in België verblijvende broers. De betrokkene verklaarde dat hij samen met zijn broers wil blijven en voor zijn minderjarige broer wil zorgen, wiens verzoek om internationale bescherming in België behandeld wordt. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij

de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). We verwijzen ook naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Het artikel verduidelijkt dat "indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is", en dat deze volwassen verzoeker derhalve als gezinslid beschouwd kan worden. De in België verblijvende meerderjarige broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn in België verblijvende minderjarige broer merken we op dat de betrokkene tot op heden geen objectieve elementen aanreikte waaruit blijkt dat hij verantwoordelijk is als voogd voor zijn in België verblijvende broer. De betrokkene diende zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 22.05.2023 en verklaarde toen het Belgische grondgebied voor het eerst op 19.05.2023 te betreden. Hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten voor het eerst te betreden vier dagen voor zijn binnenkomst in België. De in België verblijvende broer van de betrokkene diende reeds op 01.09.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dat de betrokkene aanhaalt samen met zijn broer tot in België te hebben gereisd is derhalve niet waar en kan dan ook niet worden beschouwd als bewijs van een afhankelijkheidsrelatie. We vullen aan dat zijn in België verblijvende minderjarige broer reeds onder de hoede van een voogd werd geplaatst op 20.03.2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken. We merken op dat indien de betrokkene zou argumenteren dat het in het beste belang van zijn minderjarige broer is, onder het voogdij te worden geplaatst van een van zijn eigen broers, de minderjarige broer samen met zijn meerderjarige broer N. R. een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Er is geen reden om aan te nemen dat de heer N. R. niet in staat zou zijn de zorg voor zijn minderjarige broer op te nemen. Gezien er geen objectieve elementen bestaan of werden aangereikt waaruit blijkt dat de betrokkene verantwoordelijk is voor zijn in België verblijvende minderjarige broer kan deze broer ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voor dat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkene schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2022 update, laatste update in 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een

Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 64, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.)

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde stress te ondervinden omdat hij van zijn minderjarige broers gescheiden werd bij zijn overdracht aan Duitsland. De betrokkene verklaarde dat het nu beter gaat. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

2. Samenvoeging

De bestreden beslissingen die betrekking hebben op 2 broers zijn quasi identiek. Dezelfde vaststelling geldt voor wat betreft de verzoekschriften. Er is grond om de zaken samen te voegen.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De voorwaarde van het ernstig middel

3.1.1. Verzoekers zetten hun enig middel uiteen als volgt:

“MOYEN UNIQUE, pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- des articles 6, 8, 11 et 17 du Règlement (UE) n ° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte) (ci après règlement Dublin III) ;*
- de l'article articles 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après la CEDH) ;*
- des articles 7 et 24 de la Charte des Droits Fondamentaux de l'Union Européenne (ci-après la Charte);*
- l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;*
- du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;*

L'article 6.1 du règlement Dublin III se lit :

1. L'intérêt supérieur de l'enfant est une considération primordiale pour les États membres dans toutes les procédures prévues par le présent règlement.

Cette disposition trouve également un écho dans l'article 24.2 de la Charte :

2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

Dans la suite de l'article 6 du Règlement Dublin III le contenu de l'intérêt supérieur de l'enfant est décliné. Dans l'article 6.3 de ce règlement il est précisé que pour l'évaluer les Etats membres doivent dument tenir compte, en particulier, des facteurs suivants :

- a) les possibilités de regroupement familial;
- b) le bien-être et le développement social du mineur;
- c) les considérations tenant à la sûreté et à la sécurité, en particulier lorsque le mineur est susceptible d'être une victime de la traite des êtres humains;
- d) l'avis du mineur, en fonction de son âge et de sa maturité.

Dans la mesure où il est indiqué qu'il faut en particulier tenir compte de ces facteurs, il faut comprendre que cette liste est exemplative mais pas limitative des éléments qui doivent être pris en compte pour déterminer l'intérêt supérieur de l'enfant.

La référence à l'avis du mineur en fonction de son âge et de sa maturité au point d de l'article 6.3 trouve un écho dans l'article 24.1 de la Charte :

1. Les enfants ont droit à la protection et aux soins nécessaires à leur bien-être. Ils peuvent exprimer leur opinion librement. Celle-ci est prise en considération pour les sujets qui les concernent, en fonction de leur âge et de leur maturité

Il convient de signaler que cette obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant s'impose non seulement lorsqu'un mineur est le destinataire d'une décision mais également lorsqu'il est concerné ou impacté par cette décision. En effet il doit être pris en considération dans toutes les décisions prises en application du Règlement Dublin III et il doit être une considération primordiale dans tous les actes relatifs à un mineur.

Or tel est bien le cas dans le cas d'espère puisque deux frères, dont l'un est un mineur étranger non accompagné, du requérant ont introduit une demande d'asile en Belgique en septembre 2022 et que la Belgique est responsable du traitement de cette demande. Une audition est organisée devant le CGRA en date du 16 aout 2023. Ces éléments découlent non seulement des déclarations des requérants, mais également des documents joints en pièce 3. Dans la mesure où la décision attaquée entraîne de facto la séparation entre un mineur non accompagné et son frère majeur, il faut conclure qu'elle est bien relative à un mineur d'âge.

Il convient également de signaler que l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant est repris sous le chapitre « définitions et principes généraux » du règlement Dublin III ce qui est l'indication qu'il s'agit bien d'un principe transversal à prendre en considération systématiquement lorsqu'il est fait application du Règlement Dublin III, et non uniquement lorsque le destinataire direct de la décision est un mineur d'âge.

Dans la mesure où la décision attaquée a pour conséquence de séparer le requérant de son frère mineur d'âge, elle a également un impact sur les droits protégés par l'article 7 de la Charte qui dispose:

Respect de la vie privée et familiale

Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications.

L'article 8 de la CEDH est également applicable en l'espèce. Cette disposition se lit :

« Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 8 du Règlement Dublin III, qui est une disposition reprise dans la hiérarchie des critères et s'applique donc cette fois-ci au mineur demandeur, dispose que :

1. Si le demandeur est un mineur non accompagné, l'État membre responsable est celui dans lequel un membre de la famille ou les frères ou soeurs du mineur non accompagné se trouvent légalement, pour

autant que ce soit dans l'intérêt supérieur du mineur. Lorsque le demandeur est un mineur marié dont le conjoint ne se trouve pas légalement sur le territoire des États membres, l'État membre responsable est l'État membre où le père, la mère, ou un autre adulte responsable du mineur de par le droit ou la pratique de l'État membre concerné, ou l'un de ses frères ou sœurs se trouve légalement. (...)

(...)

3. Lorsque des membres de la famille, des frères ou des sœurs ou des proches visés aux paragraphes 1 et 2 résident dans plusieurs États membres, l'État membre responsable est déterminé en fonction de l'intérêt supérieur du mineur non accompagné.

Bien que cette disposition ne s'applique pas au requérant stricto sensu, il se déduit que le législateur européen a jugé que l'intérêt supérieur de l'enfant justifiait que le mineur non accompagné soit rapproché de ses frères et sœurs qui séjournent dans un État lié par le Règlement Dublin. Il s'en déduit donc que la présence d'un frère majeur ou le rapprochement entre un frère majeur et un autre mineur d'âge en Europe n'est pas étranger aux critères dont il faut tenir compte pour évaluer l'intérêt supérieur de l'enfant.

L'article 11 du Règlement Dublin III dispose :

Lorsque plusieurs membres d'une famille et/ou des frères ou sœurs mineurs non mariés introduisent une demande de protection internationale dans un même État membre simultanément, ou à des dates suffisamment rapprochées pour que les procédures de détermination de l'État membre responsable puissent être conduites conjointement, et que l'application des critères énoncés dans le présent règlement conduirait à les séparer, la détermination de l'État membre responsable se fonde sur les dispositions suivantes:

a) est responsable de l'examen des demandes de protection internationale de l'ensemble des membres de la famille et/ou des frères et sœurs mineurs non mariés, l'État membre que les critères désignent comme responsable de la prise en charge du plus grand nombre d'entre eux;

b) à défaut, est responsable l'État membre que les critères désignent comme responsable de l'examen de la demande du plus âgé d'entre eux.

A nouveau, bien que cette disposition ne soit pas immédiatement applicable à la situation du requérant, dans la mesure où il a introduit sa demande d'asile 8 mois après l'introduction de la demande d'asile de son frère mineur, son texte permet de déduire que le maintien de l'unité familiale entre frères et sœurs, dès qu'un mineur est concerné, est une considération importante dans l'application du règlement Dublin III et, partant, dans l'évaluation de l'intérêt supérieur de l'enfant.

Enfin l'article 17 de Règlement Dublin prévoit que chaque État garde la possibilité de se déclarer responsable de l'examen d'une demande d'asile et cela même si c'est examen ne lui revient pas en application des critères du Règlement Dublin III. Il s'agit certes d'une compétence discrétionnaire mais qui reste une application du droit de l'Union européenne et doit donc être exercée conformément aux dispositions de la Charte, en son compris les articles 7 et 24, et des principes généraux applicables aux décisions prises sur base du règlement Dublin III, en ce compris l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur des enfants concernés par les décisions prises sur base du Règlement Dublin.

Dans le cas d'espèce, le requérant a explicitement indiqué aux services de la partie adverse vouloir que sa demande soit traitée en Belgique en raison de la présence de son frère mineur d'âge.

Il convient d'ajouter par ailleurs que le requérant et son frère mineur vivaient ensemble en Afghanistan. Qu'ils ont quitté ce pays au même moment et ont voyagé ensemble jusqu'en Iran où ils ont également vécu ensemble jusqu'à ce qu'ils soient séparés à la frontière turque.

Durant toute cette période les adultes de la famille ont pris de facto le rôle de tuteur et de référent adulte à l'égard de leur frère mineur d'âge.

Cet élément doit également être pris en considération pour considérer que, contrairement à ce qu'il est dit dans la décision attaquée, il y a bien des relations qui permettent de faire valoir un certain lien de dépendance entre le requérant et son frère mineur non accompagné.

C'est également le cas dans la mesure où les motifs d'asile du frère mineur du requérant sont connexes à ceux du demandeur. De nombreux documents qui devront être déposés par le frère mineur du demandeur concernent le requérant lui-même (pièce 4). Dans ces circonstances il y a également une forme de dépendance du frère mineur d'âge du requérant à l'égard du requérant dans la mesure où l'issue de sa procédure d'asile pourrait dépendre également des déclarations que son frère majeur

pourrait faire devant les instances belges d'asile. A tout le moins cet élément doit être pris en considération dans l'évaluation de l'intérêt supérieur du mineur.

Enfin relevons que les quatre frères étaient, avant l'arrestation du requérant et de son autre frère, hébergés dans le même centre d'accueil.

Que le frère mineur d'âge se soit vu désigner un tuteur en tant que mineur non accompagné n'y change rien non plus, dans la mesure où la réalité d'une vie familiale s'examine en fait et ne dépend pas de la qualification juridique de la relation qui est invoquée.

De plus, la partie adverse ne peut se contenter de constater que le requérant ne répond pas stricto sensu à la définition d'un membre de la famille au sens de l'article 2. g) pour rencontrer son obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur du mineur de voir le requérant autorisé à poursuivre sa procédure d'asile en Belgique. Une telle lecture serait une violation de l'article 6 du Règlement Dublin, car elle réduirait les éléments à prendre en considération pour évaluer l'intérêt supérieur de l'enfant à l'examen des critères légaux de responsabilité définis par ailleurs dans le règlement. Or il n'en est rien. L'article 6.3 propose d'ailleurs une série d'éléments qui doivent être pris en considération en particulier, mais pas exclusivement, pour l'évaluation de cet intérêt supérieur, qui sont étrangers aux critères réglementaires de détermination de la responsabilité de la Belgique, tel que le regroupement familial, l'avis du mineur, son bien-être et son développement social.

De plus, les articles 8 et 11 du même règlement Dublin démontrent que pour un mineur étranger non accompagné la présence de frères majeurs à ses côtés est un élément faisant partie de son intérêt supérieur.

Que la partie adverse se contente de signaler que le requérant ne répond pas à la définition d'un membre de la famille et qu'il y a déjà un autre frère présent en Belgique pour décider que l'intérêt supérieur du mineur ne justifie pas que la Belgique se déclare responsable démontre que l'intérêt supérieur du frère mineur du requérant n'a pas été dûment examiné et n'a pas été une considération primordiale, ce qui viole l'article 6 du Règlement Dublin ainsi que l'article 24 de la Charte des Droits fondamentaux.

Au contraire, ces dispositions obligeaient la partie adverse à examiner la demande du requérant sur base de l'article 17 du Règlement Dublin en tenant dûment compte de l'intérêt supérieur de son frère mineur d'âge, dans toutes les composantes de ce principe, tels qu'il a été exposé ci-dessus.

Relevons que la prise en considération de l'intérêt supérieur de l'enfant ne dépend pas d'un quelconque formalisme, si bien que la référence au fait que l'Allemagne n'ait pas fait usage de la possibilité prévue à l'article 17.2 du Règlement Dublin III ne dispense pas l'autorité de son obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur du frère mineur du requérant dans la décision concernant le requérant.

Relevons également que lorsque les frères du requérant demandent l'asile en Belgique en septembre 2022 Rahmanullah est majeur et des empreintes ont été enregistrées en Autriche. Malgré cela la partie adverse n'a alors pas fait application du Règlement Dublin à son égard, ou à considérer que ce règlement ne s'appliquait pas. Il est probable que cette décision, parfaitement légitime par ailleurs, ait été prise en considération de l'intérêt supérieur du frère mineur du requérant de ne pas être séparé de son frère majeur. Il est donc étonnant de constater que la partie adverse arrive à une conclusion inverse pour le requérant qui est pourtant également le frère d'un mineur non accompagné.

Il ne pourrait être admis que la partie adverse juge que l'intérêt supérieur de l'enfant justifie la présence d'un frère majeur mais que par contre il devrait être évalué différemment lorsqu'il y a deux ou plusieurs autres frères majeurs. Une telle lecture est manifestement déraisonnable et procède d'une erreur d'appréciation.

A tout le moins, la motivation de la décision attaquée, lorsqu'elle fait référence au fait que le frère mineur du requérant a déjà un frère majeur en Belgique, ce qui serait donc suffisant (sic) ne permet pas de comprendre pour quelle raison le requérant ne devrait pas, au même titre que son frère R., voir sa demande traitée en Belgique. De plus cette motivation semble indiquer que la partie adverse admet que la présence d'un frère majeur en Belgique est dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Elle ne permet cependant pas de comprendre pour quelle raison ce même intérêt supérieur ne justifie pas que la Belgique se déclare responsable pour l'examen de la demande d'asile du requérant.

Il ressort clairement de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments du dossier pour évaluer si la décision attaquée était conforme à l'intérêt supérieur du mineur concerné. La décision viole donc également le principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.

Par ailleurs en ne prenant pas en compte l'ensemble des éléments du dossier pour prendre la décision attaquée, notamment les éléments relatifs à la dépendance de fait et dans le cadre de la demande de protection, la partie adverse a également violé l'article 8 de la CEDH et l'article 7 de la Charte qui l'oblige à procéder à une balance des intérêts en présence lorsqu'une décision soulève en question relative au respect de la vie privée ou familiale des personnes concernées. Dans cette mise en balance également l'intérêt supérieur de l'enfant doit primer.

Dès lors, il est établi que l'exécution de la décision attaquée constituerait une violation des articles 6 et 17 du Règlement Dublin III ainsi que des articles 7 et 24 de la Charte et de l'article 8 de la CEDH.

Il convient donc suspendre l'exécution de cette décision ;

Le moyen est sérieux ;"

3.1.2. Verzoekers betogen dat zij uitdrukkelijk hadden aangegeven ten aanzien van de verwerende partij dat zij wensen dat hun VIB in België wordt behandeld omwille van de aanwezigheid van hun minderjarige broer alhier. Zij wijzen erop dat zij samenleefden in hun land van herkomst, dat zij Afghanistan op hetzelfde moment hebben verlaten en samen hebben gereisd tot Iran waar zij samen hebben verbleven tot zij aan de Turkse grens gescheiden zijn geraakt. Tijdens deze hele periode hebben de volwassenen van het gezin de facto de rol van voogd van de minderjarige op zich genomen. Dit zijn elementen die mee hadden moeten worden betrokken bij de beoordeling van de band van afhankelijkheid, die in de bestreden beslissing ten onrechte wordt miskend, zo stellen zij. Bovendien is hun asielaanvraag gelinkt, hebben de documenten die de minderjarige broer heeft neergelegd betrekking op verzoekers zelf, en kan de uitkomst van de procedure voor de minderjarige broer afhangen van de verklaringen die verzoekers zelf afleggen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Ook dit wijst op een afhankelijkheid. Verder wijzen verzoekers er nog op dat de vier broers voorheen in hetzelfde opvangcentrum verbleven. Het feit dat de minderjarige broer een voogd heeft toegewezen gekregen doet hier niks aan af, gelet op het feit dat rekening moet worden gehouden met de realiteit van de familiale banden.

Verzoekers stellen verder dat de verwerende partij in het kader van het hoger belang van het kind niet kan volstaan met de vaststelling dat stricto sensu niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, nu daarmee wordt voorbijgegaan aan artikel 6 van deze verordening en in het bijzonder de criteria voorzien in artikel 6.3 om vast te stellen wat het belang van het kind is. Ook de artikelen 8 en 11 van de verordening tonen aan dat de aanwezigheid van zijn meerderjarige broers in het hoger belang van de minderjarige kadert. Het feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanwezigheid van een andere broer die zich reeds in België bevindt doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien valt niet in te zien waarom ten aanzien van de reeds in België aanwezige meerderjarige broer destijds geen toepassing werd gemaakt van de Dublin III-verordening. De reden daarvoor is, zo betogen verzoekers, wellicht dat het in het hoger belang was om de minderjarige broer niet te scheiden van zijn meerderjarige broer zodat niet valt in te zien waarom daar in hun geval anders over moet worden gedacht.

De kernvraag in deze zaak is of de verwerende partij op een afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige broer van verzoekers.

In de bestreden beslissingen werd rekening gehouden met verzoekers' wens hun VIB in België behandeld te zien omwille van de aanwezigheid van zijn minderjarige broer alhier. De motieven desbetreffend luiden als volgt:

"De betrokkene verklaarde internationale bescherming in België te verzoeken omwille van de zijn in België verblijvende broers. De betrokkene verklaarde dat hij samen met zijn broers wil blijven en voor zijn minderjarige broer wil zorgen, wiens verzoek om internationale bescherming in België behandeld wordt. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). We

verwijzen ook naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Het artikel verduidelijkt dat "indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is", en dat deze volwassen verzoeker derhalve als gezinslid beschouwd kan worden. De in België verblijvende meerderjarige broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn in België verblijvende minderjarige broer merken we op dat de betrokkene tot op heden geen objectieve elementen aanreikte waaruit blijkt dat hij verantwoordelijk is voor zijn in België verblijvende broer. De betrokkene diende zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 22.05.2023 en verklaarde toen het Belgische grondgebied voor het eerst op 19.05.2023 te betreden. Hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten voor het eerst te betreden drie tot vier dagen voor zijn binnenkomst in België. De in België verblijvende broer van de betrokkene diende reeds op 01.09.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dat de betrokkene aanhaalt samen met zijn broer tot in België te hebben gereisd is derhalve niet waar en kan dan ook niet worden beschouwd als bewijs van een afhankelijkheidsrelatie. We vullen aan dat zijn in België verblijvende minderjarige broer reeds onder de hoede van een voogd werd geplaatst op 20.03.2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken. We merken op dat indien de betrokkene zou argumenteren dat het in het beste belang van zijn minderjarige broer is, onder het voogdij te worden geplaatst van een van zijn eigen broers, de minderjarige broer samen met zijn meerderjarige broer N. R. een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Er is geen reden om aan te nemen dat de heer N. R., wiens verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld, niet in staat zou zijn de zorg voor zijn minderjarige broer op te nemen. Gezien er geen objectieve elementen bestaan of werden aangereikt waaruit blijkt dat de betrokkene verantwoordelijk is voor zijn in België verblijvende minderjarige broer kan deze broer ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (Eu) nr. 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten alien tijde voor dat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkene schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd."

Zoals reeds gesteld beroepen verzoekers zich op het hoger belang van het kind. Zij betogen dat krachtens artikel 6 van de verordening en artikel 24.2 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bij de toepassing van de Dublin III-verordening het hoger belang van het kind de primordiale overweging moet zijn. Verder roepen zij ook artikel 8 van het EVRM in. Verzoekers wijzen op een afhankelijkheid tussen hun minderjarige broer en henzelf, en steunen daarbij op het feit dat zij samen uit het land van herkomst zijn vertrokken en hun reis samen hebben verdergezet tot wanneer zij zijn gescheiden geraakt aan de Turkse grens. Al die tijd hebben de broers samen gezorgd voor de minderjarige van het gezin, zo betogen zij. De verwerende partij had, in het kader van het hoger belang van de minderjarige broer,

toepassing moeten maken van de discretionaire bepalingen van artikel 17 van de Dublin III-verordening, zo concluderen zij.

De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op minderjarigen. Evenwel moet volgens artikel 8 van het EVRM, indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het bestaan van een gezins- of familieleven tussen minderjarige en meerderjarige familieleden, buiten de ouders, volgens het EHRM kan worden aanvaard indien het familielid een betekenisvolle rol speelt in het leven van de minderjarige of fungeert als vader- of moederfiguur (cfr. EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

Uit de hiervoor geciteerde paragrafen van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers' minderjarige broer reeds op 1 september 2022 een VIB indiende in België terwijl verzoekers zelf België pas zijn binnengekomen op 19 mei 2023, dat het kind in België onder voogdij werd geplaatst, dat, samen met het kind, één van de andere meerderjarige broers een VIB indiende in België, dat er geen reden is om aan te nemen dat die broer, wiens VIB ook in België zal worden behandeld, niet in staat zou zijn om de zorg voor zijn minderjarige broer op zich te nemen en dat uit niets blijkt dat verzoekers verantwoordelijk zijn voor hun minderjarige broer. Verzoekers tonen niet aan dat dit standpunt niet deugdelijk is, en maken dus niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsleven tussen henzelf en hun minderjarige broer.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat geen concrete elementen worden bijgebracht waaruit zou blijken dat het hoger belang van het kind dat wordt bijgestaan door een voogd én kan terugvallen op een meerderjarige broer met wie hij samen in België is aangekomen en wiens VIB hier zal worden behandeld a priori in het gedrang komt. Niettegenstaande het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing specifiek in de context van de toetsing aan artikel 16 van de Dublin III-verordening al had aangegeven dat er geen schriftelijke verklaring van de minderjarige voorligt, acht de Raad deze vaststelling ook van belang voor de beoordeling van het hoger belang van de minderjarige jongen tout court. Verzoekers verwijzen overigens zelf naar artikel 6.3 van de Dublin III-verordening om daaruit af te leiden dat, om vast te stellen wat het belang van het kind is, onder meer rekening wordt gehouden met de standpunten van de betrokken minderjarige. Niettegenstaande het feit dat zij ter zitting stellen dat het in de eerste plaats toekwam aan de verwerende partij om daarnaar te peilen, kan niet anders dan worden vastgesteld dat zij op geen enkel punt gewag maken van de wens van hun minderjarige broer ter zake. Dit klemt des te meer nu verzoekers reeds in een recent verleden het voorwerp uitmaakten van een gelijkaardige beslissing tot weigerig van verblijf waarin ook reeds werd vastgesteld dat er geen schriftelijke verklaring van de minderjarige voorlag. In die optiek kon van verzoekers in alle redelijkheid worden verwacht dat zij hun aanspraken zouden concretiseren door enig bewijs voor te leggen van het standpunt van hun broer te zake. Zij blijven op dat punt in gebreke. In die optiek tonen zij hun belang bij deze grief niet aan.

Verzoekers wijzen er verder op dat de verwerende partij het klaarblijkelijk wél in het hoger belang van de minderjarige heeft geacht om het VIB van de meerderjarige broer met wie hij samen in België is aangekomen, hier te behandelen niettegenstaande het feit dat zijn vingerafdrücken ook reeds elders werden genomen, en het niet redelijk is om in casu niet hetzelfde vast te stellen in hunnen hoofde. Echter, hiermee tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is om, in het licht van alle elementen die werden betrokken, ervan uit te gaan dat het hoger belang van de minderjarige afdoende wordt gevrijwaard door de aanwezigheid van de broer met wie hij samen in België is gearriveerd en met betrekking tot dewelke niet is aangetoond dat hij niet in staat zou zijn om de zorg voor zijn minderjarige broer, samen met de voogd, op te nemen.

Wat, tot slot, het argument betreft inzake de beoordeling van de asielrelazen, nu dat van de minderjarige zou zijn gesteund op dat van verzoekers, tonen zij niet aan dat het VIB van de minderjarige niet adequaat zou kunnen worden beoordeeld, zeker nu zoals dat reeds werd gesteld, het VIB van de meerderjarige broer in wiens gezelschap de minderjarige in België is aangekomen, ook in België wordt behandeld.

Verzoekers tonen niet aan dat het hoger belang van hun minderjarige broer, zoals dat wordt vereist krachtens artikel 8 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet adequaat zou zijn beoordeeld.

3.2. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, is niet ernstig. Er is derhalve niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals opgesomd onder punt 3. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. WIJNANTS